

Sygn. akt: I C 1020/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 10 kwietnia 2018r

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Małgorzata Wilkońska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 marca 2018r

sprawy z powództwa **B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G.**

przeciwko **K. D.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2417 zł. (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: I C 1020/17

UZASADNIENIE

Powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wniósł pozew przeciwko K. D., domagając się od pozwanego zapłaty kwoty 39.663,56 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 38.823,91 zł za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż w dniu 24 kwietnia 2009r. pozwany zawarł umowę kredytu samochodowego nr (...) - (...). Wobec braku spłaty zadłużenia wierzytelność wynikająca z tej umowy została sprzedana na rzecz powoda, na mocy umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z (...) Bank (...) S.A. w dniu 13 czerwca 2012r. Powód nabył wierzytelność w łącznej kwocie 32.579,08 zł, z czego kwota 26.180,42 zł stanowiła kapitał, kwota 5.293,70 odsetki umowne naliczane przez bank w wysokości zgodnej z treścią umowy kredytu od dnia zawarcia do dnia sprzedaży wierzytelności, kwota 265,31 zł koszty poniesione przez bank w związku z uruchomieniem oraz bieżącą obsługą kredytu (prowizje, ubezpieczenia, opłaty), monitoringiem płatności (koszty upomnień telefonicznych i pisemnych) i kosztów działań windykacyjnych, a kwota 839,65 zł zasądzone i niewyegzekwowane przez poprzedniego wierzyciela koszty procesu, które powód nabył na mocy umowy sprzedaży. Na podstawie umowy kredytu i umowy cesji powód kontynuował od dnia nabycia wierzytelności naliczanie odsetek w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP. Na kwotę zadłużenia składają się: kapitał w wysokości 26.180,42 zł, odsetki w kwocie 12.378,18 zł oraz koszty w kwocie 1.104,96 zł. Powód dokonał kapitalizacji odsetek i od dnia wniesienia pozwu domaga się zapłaty dalszych odsetek.

(pozew k. 3-4v)

W dniu 6 marca 2014r. w sprawie o sygnaturze VI Nc-e 2248880/13 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

(nakaz zapłaty k. 5)

Pozwany złożył sprzeciw od wyżej wskazanego nakazu zapłaty i wniósł o oddalenie powództwa. W sprzeciwie pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, a nadto wskazał na brak legitymacji czynnej po stronie powoda. Pozwany wskazał bowiem, że nigdy nie zawierał umowy z powodem. Nadto, pozwany wskazał, że nie dał podstaw do wytoczenia powództwa i nie uznaje go co do zasady i wysokości, kwestionując istnienie i wysokość roszczenia. W toku postępowania pozwany zakwestionował wysokość odsetek, sposób ich wyliczenia i wymagalność roszczenia, a także fakt doręczenia pozwanemu wypowiedzenia umowy kredytowej i zawiadomienia o cesji wierzytelności.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 26-28, protokół rozprawy z dnia 27 marca 2018r. płyta CD k. 143)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 kwietnia 2009r. pozwany K. D. zawarł w (...) Bankiem S.A. umowę o kredyt na zakup środka transportu nr (...) - (...), na mocy której bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 28.449 zł na zakup samochodu osobowego marki J. (...) (§ 1 ust. 1). Kredytobiorca zobowiązany był do spłaty rat kapitałowo – odsetkowych w 96 miesięcznych równych ratach po 537,83 zł począwszy od dnia 2 czerwca 2009r. w terminie do 2 – go dnia każdego miesiąca (§ 5 ust. 1). Kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, zgodnie ze stawkami obowiązującymi u kredytodawcy w dniu zawarcia umowy na podstawie aktualnie obowiązującego „Zarządzenia Prezesa Zarządu Banku” (§ 6 ust. 1). Od każdej niezapłaconej w terminie określonym w harmonogramie spłat raty kapitałowej kredytu oraz od kwoty stanowiącej niedopłatę raty kapitałowej kredytu, za każdy dzień opóźnienia kredytodawca naliczał odsetki według stopy procentowej dla należności przeterminowanych, równej czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. W okresie trwania umowy wysokość stopy procentowej dla należności przeterminowanych ulegała zmianie wraz ze zmianą stopy kredytu lombardowego NBP (§ 12 ust. 1). Kredytodawca miał prawo wypowiedzenia umowy w całości lub w części, gdy kredytobiorca popadł w opóźnienie z zapłatą dwóch pełnych rat kredytu i pomimo wezwania przez kredytodawcę do zapłaty nie uregulował zaległości w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania (§ 14 ust. 1). Po upływie okresu wypowiedzenia umowy cała kwota kredytu wraz ze wszystkimi odsetkami i kosztami stawała się wymagalna bez dodatkowych wezwań (§ 14 ust. 4).

(dowód: umowa o kredyt na zakup środka transportu nr (...) - (...) z dnia 23 kwietnia 2009r. k. 90-97, harmonogram spłaty k. 98-100)

Pismem z dnia 2 marca 2011r. kredytodawca wypowiedział umowę kredytu z zachowaniem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia.

(dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 2 marca 2011r. k. 103)

W dniu 27 lipca 2011r. (...) Bank (...) S.A. (następca prawny (...) Banku S.A.) wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr 35/ (...) /11 na kwotę 31.255,82 zł, z czego kwota 26.180 zł stanowiła kapitał niespłaconego kredytu, kwota 3.041,17 zł odsetki umowne liczone od kwoty kapitału według oprocentowania wynikającego z umowy, co do której dłużnik nie opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, naliczane od dnia 24 kwietnia 2009r. do 21 kwietnia 2011r., a kwota 1.728,92 zł odsetki umowne karne dla należności przeterminowanych liczone od kwoty kapitału za okres od dnia 2 września 2009r. do dnia 27 lipca 2011r. W dniu 24 sierpnia 2011r. kredytodawca złożył wniosek o nadanie wyżej wskazanemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności.

(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny nr 35/ (...) /11 k. 3 akt Sądu Rejonowego w Gdyni o sygnaturze VII Co 5568/11, wniosek z dnia 24 sierpnia 2011r. k. 2 tamże)

Postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2011r. wydanym w sprawie o sygnaturze VII Co 5568/11 Sąd Rejonowy w Gdyni nadał wyżej opisanemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 27 lipca 2011r. sądową klauzulę wykonalności co do świadczenia pieniężnego objętego tym tytułem z ograniczeniem egzekucji do kwoty 56.898 zł.

(dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 31 sierpnia 2011r. k. 29-30 akt Sądu Rejonowego w Gdyni o sygnaturze VII Co 5568/11)

Na podstawie wyżej powołanego tytułu wykonawczego (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wszczął przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne. Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2011r. w sprawie Km 11794/11 Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Toruniu D. Z. umorzył postępowanie wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

(dowód: postanowienie komornika z dnia 16 grudnia 2011r. k. 111-112)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie dowodów z dokumentów urzędowych i prywatnych przedłożonych przez strony oraz znajdujących się w aktach Sądu Rejonowego w Gdyni o sygnaturze VII Co 5568/11. Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, iż dowody z dokumentów w postaci postanowienia Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 31 sierpnia 2011r. wydanego w sprawie o sygnaturze VII Co 5568/11 oraz postanowienia komornika w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko pozwanemu są w pełni wiarygodne. Dokumenty te mają walor dokumentów urzędowych i w związku z tym korzystają z domniemania autentyczności i zgodności z prawdą wyrażonych w nich oświadczeń, których w toku niniejszego postępowania żadna ze stron nie kwestionowała w trybie art. 252 k.p.c. Sąd nie znalazł także podstaw do kwestionowania dokumentów prywatnych w postaci umowy kredytowej i oświadczenia o wypowiedzeniu tej umowy przez kredytodawcę, bankowego tytułu egzekucyjnego, wniosku kredytodawcy o zaopatrzenie (...) w sądową klauzulę wykonalności. Dokumenty te zostały prawidłowo poświadczane za zgodność z oryginałem przez fachowego pełnomocnika powoda – radcę prawnego, zaś zgodnie z treścią art. 129 § 3 k.p.c. zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej ma charakter dokumentu urzędowego. Wymienione dokumenty nie budzą żadnych wątpliwości Sądu co do ich autentyczności, nie noszą żadnych śladów podrobienia czy przerobienia ani innej ingerencji w ich treść.

Natomiast, wobec podniesionych przez stronę pozwaną zarzutów, nie można było uznać za wiarygodny dowód w sprawie odpisu umowy przelewu wierzytelności z dnia 13 czerwca 2012r. wraz z załącznikiem. Podkreślić bowiem należy, iż tylko ostatnia strona wyciągu z umowy przelewu wierzytelności została poświadczona za zgodność z oryginałem przez fachowego pełnomocnika powoda, zaś dwie pozostałe kartki stanowią tylko zwykłe kserokopie. Jednocześnie pełnomocnik powoda nie zaznaczył, że klauzula poświadczeniowa odnosi się także do pozostałych dwóch kartek. Natomiast, w przypadku wyciągu z załącznika do umowy cesji, pełnomocnik powoda nie poświadczył strony, na której znajdują się dane umożliwiające identyfikację wierzytelności (k. 89v). Zgodnie natomiast ze stanowiskiem judykatury kserokopia – jako odwzorowanie oryginału – może być uznana za odpis, jednakże pod warunkiem poświadczenia jego zgodności z oryginałem (por. wyrok SN z dnia 16 czerwca 2000 r., IV CKN 59/00, LEX Nr 533122, postanowienie SN z dnia 27 lutego 1997 r., III CKU 7/97, LEX Nr 50764, wyrok SN z dnia 14 lutego 2007 r., II CSK 401/06, LEX nr 453727). Jednocześnie należy zauważyć, że wyciąg z załącznika do umowy przelewu wierzytelności jest zupełnie nieczytelny, został sporządzony przy użyciu tak małej czcionki, że jego odczytanie jest możliwe wyłącznie przy użyciu optycznych przyrządów powiększających.

Zwrócić należy uwagę, że w odpowiedzi na sprzeciw pozwanego, powód, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika – radcę prawnego, zgłosił wniosek o przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach postępowania klauzulowego prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Gdyni pod sygnaturą VII Co 5568/11, w szczególności o przeprowadzenie dowodu z wniosku o nadanie klauzuli wykonalności (...), oryginału (...)

oraz postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności (...). Jak podnosi się jednak w judykaturze dokumentem w rozumieniu art. 244 § 1 k.p.c. nie są akta sądowe w całości, lecz poszczególne protokoły przesłuchań świadków, biegłych, oskarżonych, opinie biegłych itp. zawarte w tych aktach. Globalne zaliczenie na rozprawie w poczet dowodów obszernych akt innego postępowania, nieprzewidziane przepisami kodeksu postępowania cywilnego, może postawić strony w sytuacji zaskoczenia, gdyż nie mogą one przewidzieć, które z dokumentów sąd weźmie pod uwagę przy wydaniu wyroku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 1967 r., II PR 155/67, L.). Strona może zatem zgłosić jedynie dowód z dokumentu znajdującego się w aktach innej sprawy i obowiązana jest wówczas określić co to za dokument, w aktach jakiej sprawy się znajduje i na której karcie tych akt oraz wskazać fakty podlegające udowodnieniu przy pomocy tego dowodu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2013 r., III CSK 6/13, L.). Z powyższych względów Sąd przeprowadził dowód jedynie z tych dokumentów, które zostały przez pełnomocnika powoda wyraźnie sprecyzowane we wniosku dowodowym (dokumenty wymienione po słowach „w szczególności” – k. 43v).

Przechodząc do rozważań merytorycznych, należy wskazać, że w niniejszej sprawie powód swoje roszczenia wywodził z umowy kredytowej zawartej przez pozwanego z (...) Bankiem S.A. z siedzibą w W. w dniu 23 kwietnia 2009r., którą to wierzytelność powód miał nabyć od pierwotnego wierzyciela na mocy umowy przelewu z dnia 13 czerwca 2012r. W tym stanie rzeczy podstawę prawną roszczenia powoda stanowiły przepisy art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (tekst jednolity Dz.U.2015.128) w zw. z art. 509 k.c. Zgodnie z treścią art. 69 Prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Natomiast, jak stanowi art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, albowiem powód nie wykazał, że przysługuje mu w stosunku do pozwanego wymagalna wierzytelność ani też nie udowodnił wysokości tej wierzytelności. Zgodnie zaś z treścią art. 6 k.c. to na powodzie ciążył obowiązek wykazania okoliczności z których wywodził on skutki prawne. Przede wszystkim należało mieć na uwadze, że w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zakwestionował legitymację procesową powoda. Zarzut ten okazał się zasadny. Strona powodowa swoją legitymację czynną wywodziła z umowy przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 13 czerwca 2012r. z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., jednakże nie zdołała wykazać, że faktycznie nabyła wierzytelność wynikającą z umowy kredytu z dnia 23 kwietnia 2009r. Jak już wskazano powyżej w celu odparcia zarzutu dotyczącego braku legitymacji procesowej powód przedłożył dokumenty, które zostały wadliwie poświadczane za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda i które były częściowo nieczytelne. Z tego względu, wobec zarzutów strony pozwanej, powyższe „dokumenty” nie mogą stanowić wiarygodnych dowodów na okoliczność przejścia wierzytelności na rzecz powoda. Podkreślić przy tym należy, iż powód jako podmiot profesjonalny zajmujący się obrotem wierzytelnościami, dysponujący odpowiednimi środkami osobowymi i technicznymi, winien był przygotować dokumentację związaną z przeniesieniem wierzytelności w taki sposób, aby nie było żadnych wątpliwości co do przysługującej powodowi legitymacji procesowej. Tymczasem przedstawiona kserokopie dokumentów zostały wykonane niestarannie, część dokumentu w ogóle nie jest czytelna, a tekst załącznika został napisany tak małą czcionką, że jego odczytanie jest tylko częściowo możliwe za pomocą szkła powiększającego. Prawidłowe wykonanie kserokopii dokumentów i prawidłowe ich poświadczanie za zgodność z oryginałem przez zawodowego pełnomocnika nie wymaga znacznych nakładów, a jedynie dokładności i staranności. Dalej, za wiarygodny dokument potwierdzający przeniesienie wierzytelności nie może zostać także wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji. Podkreślić bowiem należy, że wyciąg ten został podpisany przez osobę, która nie uczestniczyła w zawarciu umowy po stronie powoda i nie wiadomo czy w ogóle jest umocowana do reprezentacji powoda. W orzecznictwie natomiast wskazuje się, że nabycia wierzytelności w drodze cesji nie można domniemywać i okoliczność ta powinna wynikać wprost z dokumentów (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z dnia 15 października 2015r., I ACa 492/15, L.). Z tych przyczyn nie można było uznać, że strona powodowa skutecznie wykazała fakt nabycia wierzytelności.

Kolejną okolicznością, która wzbudziła wątpliwości Sądu była wysokość roszczenia i sposób wyliczenia należności. Strona pozwana kwestionowała wysokość odsetek, sposób ich wyliczenia, podnosząc, że nie wykazano, kiedy roszczenie z tytułu kredytu stało się wymagalne. Na okoliczność wysokości roszczenia powód przedłożył jedynie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu. Jak wskazuje się w orzecznictwie na gruncie art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1896 ze zm.), w brzmieniu sprzed jego nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 19 stycznia 2013 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. z 2013 r. poz. 777), domniemanie zgodności z prawdą danych ujawnionych w wyciągu funduszu sekurytyzacyjnego należy wiązać ściśle tylko z tymi okolicznościami, które według przepisów szczególnych powinny być przedmiotem zapisów w księgach rachunkowych prowadzonych przez fundusz sekurytyzacyjny. W konsekwencji dane w księgach rachunkowych oraz wyciąg z tych ksiąg mogą stanowić jedynie dowód tego, że określona wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem konkretnego dłużnika na podstawie zdarzenia opisanego w tych księgach, np. cesji wierzytelności. Nie stanowią jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Okoliczności te, w razie ich kwestionowania przez stronę przeciwną, powinien wykazać fundusz odpowiednimi dowodami, zgodnie z ciężarem wynikającym z art. 6 kc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2017r., V CSK 492/16, L., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2016r., IV CSK 760/15, L.). Wobec zarzutów strony pozwanej, powód winien wykazać za pomocą innych dowodów niż wyciąg z ksiąg rachunkowych, wysokość roszczenia i sposób jego obliczenia. Podstawowe zastrzeżenia strony pozwanej wzbudziło obliczenie wysokości odsetek. Zgodnie z treścią umowy, kredytodawcy przysługiwało roszczenie o zapłatę odsetek kapitałowych, jak też odsetek za opóźnienie (zw. odsetkami od należności przeterminowanych czy też odsetkami karnymi). W myśl § 12 umowy kredytowej od każdej niezapłaconej w terminie określonym w harmonogramie spłat raty kapitałowej kredytu oraz od kwoty stanowiącej niedopłatę raty kapitałowej kredytu, za każdy dzień opóźnienia kredytodawca naliczał odsetki według stopy procentowej dla należności przeterminowanych, równej czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Stosownie zaś do § 14 ust. 4 umowy kredytowej po upływie okresu wypowiedzenia umowy cała kwota kredytu wraz ze wszystkimi odsetkami i kosztami stawała się wymagalna bez dodatkowych wezwań. W niniejszej sprawie strona powodowa co prawda przedłożyła odpis oświadczenia kredytodawcy o wypowiedzeniu umowy, niemniej nie wykazała, w jakim terminie oświadczenie to zostało doręczone pozwanemu. Stąd też, nie wiadomo w jakim terminie upłynął okres wypowiedzenia i kiedy cały niespłacony kapitał kredytu stał się wymagalny, a w konsekwencji od jakiej daty należy naliczać odsetki karne od niespłaconego kapitału. Nadto, powód nie wykazał w jaki sposób ustalił wysokość odsetek kapitałowych. Z treści pozwu wynika także, że powód domaga się zasądzenia kosztów w kwocie 1.104,96 zł, w tym kosztów działań windykacyjnych (wezwań do zapłaty), niemniej nie wskazał w jaki sposób tę kwotę wyliczył. Wskazane w piśmie procesowym z dnia 17 listopada 2017r. kwoty nie zostały poparte żadnymi dowodami. Wreszcie, nie przedstawiono rozliczenia spłaty kredytu samochodowego, nie wiadomo jaka część kredytu została przez pozwanego spłacona, na poczet jakich konkretnie należności zostały zaliczone wpłaty. Wobec powyższego uznać należało, iż strona powodowa nie wykazała wysokości dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia.

Mając na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności, na mocy art. art. 69 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe w zw. z art. 509 k.c. i art. 6 k.c. a contrario, powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c. i w zw. z § 6 pkt. 5 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002 Nr 163 poz. 1348) – zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania – zasądził od przegrywającego proces w całości powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.417 zł, na którą składały się opłata za czynności zawodowego pełnomocnika pozwanego – adwokata w stawce minimalnej obowiązującej w dacie wniesienia pozwu (2.400 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).